

Joanjo Garcia

**LA PORNOGRAFIA
DE LES PETITES COSES**

**SEMBRA
LLIBRES**

TAULA

ZERO

PÀGINA 11

LA SET DEL NÀUFRAG

PÀGINA 15

I

PÀGINA 17

II

PÀGINA 29

III

PÀGINA 41

IV

PÀGINA 51

V

PÀGINA 85

VI

PÀGINA 77

VII

PÀGINA 89

VIII

PÀGINA 101

IX

PÀGINA 111

X

PÀGINA 125

U

PÀGINA 133

DOS

PÀGINA 143

TRES

PÀGINA 151

QUATRE

PÀGINA 161

CINC

PÀGINA 169

SIS

PÀGINA 179

SET

PÀGINA 187

*Rodearon al fama y lo compadecían diciéndole así:
-Cronopio, cronopio, cronopio.
Y el fama comprendía,
y su soledad era menos amarga.
Julio Cortázar*

ZERO

El primer —i únic, fins al moment— Simposi Internacional de Literatura Pornogràfica i Obrera va tenir lloc a Barcelona l'abril del 1996. Tot i que l'esperit de la trobada va ser reivindicat per dos grups d'estudiants que acabarien sent antagònics, per qüestions com ara l'apropiació de les sigles, el SILPO pròpiament dit va tenir la seva sessió d'obertura —i única, fins al moment— a la cafeteria de la facultat de Filologia de la Universitat de Barcelona. Paral·lelament, el grup més prudent i més metòdic es va reunir, a menys de cent metres de distància, en un bar de la cantonada amb Muntaner amb el propòsit de llançar un congrés sobre literatura, erotisme, marges i qüestions de classe. Com que aquests darrers no es van procurar un nom, i en les reunions posteriors se'ls van unir els dissidents del SILPO, van decidir usurpar aquelles sigles que els semblaven cridaneres i contundents: SILPO.

De cap de les dues iniciatives no queden sinó les versions enfrontades, parcials, interessades, nostàlgiques o exagerades dels presumptes participants. De fet, de cap dels participants no quedem sinó les versions enfrontades, parcials, interessades, nostàlgiques o exagerades de nosaltres mateixos. Era el 1996 i en aquella primavera les disputes ideològiques resultaven un cadàver que jeia sobre les nostres mans tendres i inexpertes. Nosaltres, estudiants enardits per la promesa que sempre suposa la joventut, ens fèiem càrrec de les cendres d'un escenari on les proclames eren més urgents que mai —és a dir: tan necessàries com sempre—, però els programes polítics emancipadors havien perdut la validesa. Subversius de paraula, esquerrans en la retòrica, rebels en

la fantasia. Perduts. Extraviats. Desorientats en un món on tot era pretèrit ja, on les alternatives programàtiques s'havien esfondrat i on només quedava l'opció d'imaginar-ne unes altres de noves. Així que vam provar de substituir el rigor del fracassat determinisme econòmic, que no havia conduït a cap revolució redemptora, per una sèrie de divertits experiments culturals que pretenien trencar les cotilles d'una intel·lectualitat que ens semblava llunyana, enveïllida i inassolible.

Des dels rotlles improvisats dels passadissos de la facultat maleíem un present sense impuls que ens convocava a la resignació i al conformisme. Vam semblar de ràbia les nostres crítiques: contra la indústria editorial, contra els autors de moda, contra les festes literàries... De tota aquella indisciplina evanescent va néixer el SILPO. I sí, estàvem contents, feliços, plens.

La breu herència del SILPO es pot resumir en tres punts fonamentals —sent aquest adjectiu una clara hipèrbole.

a) Interessants aportacions i propostes sobre la funció i la història de l'erotisme en la literatura. Així com també valuoses hipòtesis de treball que ningú es molestà a recollir en paper. Cal assenyalar que, en realitat, els assistents hi vam participar amb l'alegria còmoda i casual dels qui comenten una bogeria que excedeix les seves possibilitats i, sobretot, que ultrapassa la seva cordura. O sigui, que ens vam dedicar a perdre el temps; exultants de saber-nos contestataris. I encara alguns tingueren la sort que els va servir per a follar, motiu últim pel qual un percentatge significatiu s'hi havia congregat.

b) El número zero d'una revista de només vuit planes la maquetació de les quals combina columnes a ordinador, articles mecanografiats i dues seccions manuscrites; sent aquesta barreja l'aspecte més destacable d'una publicació de continguts mediocres.

c) Més d'una vintena de fotografies de penis. Polles rabiüdament erectes, polles a mig trempar, polles flàccides. Polles morenes, joves, pigades, diminutes, circumcises, granelludes. Polles de mida normal, mitjana. Polles caigudes amb la cabota despenjada. I una polla,

una gran polla amb una cicatriu esfereïdora que feia angúnia només de mirar-la sobre el paper mat.

Així que, com a conclusió, el SILPO va ser un fracàs. Un gran naufragi d'una tarda enfebrosida. Un immens naufragi del qual restà també una set. Una set de la qual vaig saber l'existència anys més tard per una novel·la breu i una trobada a València: *La set del naufrag*.